

на единъ видъ, за да не ся показва преоготовленіе то и стараніе то. Но ако по случай ся пише нѣкое писмо точно отъ горѣ на единъ видъ, или Карактеръ, тогива, то има Достоинство естествено. За това писмо то треба да обима онія, кои то сж предъ очи тѣ ни, да ся познава чи е писано отъ обстоятелство то, и какъ мысли тѣ сж ся родили въ исты тѣ минути, въ кои то ся писвадо писмо то: но не треба пакъ да ги оставямы само на перо то (157). А на това може да ся улесни, кой то, като ся упражни чинио и съ упорность правила та, и като прочита често съ пригледванѣ дълбославны тѣ Списатели на писма та, добые упражненіе за да може и да сочинява.

170-о. За то на доло ще пригледамы всякъ единъ видъ въ отдѣлена глава, и нея ще раздѣлимъ на Карактеры по' главны. и най на предъ ще испытамы Совѣтователныя видъ, второ Судебныя, третьо Торжественныя, а най сетиѣ Повѣствователныя, и мыслимъ какъ така варвимъ отъ лесни тѣ къмъ мжчни тѣ. Други по' нравственно говорятъ първо за Судебныя, второ за Торжественныя, и най сетиѣ за Совѣтователныя.

171-о. Писма ся пишатъ посредственни и не посредственни. Но собственно ще говоримъ за не посредственни тѣ: Защо посредственни тѣ приематъ другъ Карактеръ, и. п. Ако хваля на пріятельа си нѣкого третіаго, азъ го препоручвамъ, ако му писвамъ совѣты за другіаго, писвамъ му друго писмо въ друго и проч.

172-о. Художественно Слово ся дѣли на четири чести, на Предисловіе, Повѣствованіе, Вѣра, и на Прирѣчіе (Епилогъ, Послѣдованіе, Совершенство). Съ първо то предразполагамъ слышательа, и му давамъ да разумѣе за кое ще говорѣ. Съ второ то излагамъ предмета, що е, и какъ. Съ третьо то доказвамъ, колко то сымъ реклѣ, и ли показвамъ средство то, съ кое то треба да ся напра-